

Sara Seager

A VILÁGEGYETEM LEGAPRÓBB FÉNYEI

Sara Seager

A VILÁGEGYETEM LEGAPRÓBB FÉNYEI

ÉLETEM A FÖLDÖN KÍVÜL
ÉS A FÖLDÖN

A fordítás alapja:
Sara Seager: The smallest lights in the universe. A memoir.
Published in the United States by Crown, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.

Copyright © Sara Seager, 2020

Fordította: © Sóskuthy György, 2020

Szakmailag lektorálta: Lukács Katalin

Szerkesztette: Árkos Eszter

Borítóterv: Tabák Miklós

Szerzőfotó: Justin Knight

HVG Könyvek, Budapest, 2020
Kiadóvezető: Budaházy Árpád
Felelős szerkesztő: Krausz Veronika
www.hvgkonyvek.hu

ISBN 978-963-304-975-4

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit
tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy
eszközzel – elektronikus, fényképeszeti úton vagy más módon – a kiadó
engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó: Szauer Péter

Nyomdai előkészítés: Sörfőző Zsuzsa
Nyomás: Mondat Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Felelős vezető: Nagy László

Charlesnak

TARTALOM

Szerzői jegyzet	9
1. Csillagász születik	17
2. Irányváltás	33
3. Két Hold	42
4. Áthaladás	60
5. Érkezések és indulások	74
6. A gravitáció törvénye	89
7. Statisztikai problémák	108
8. Egy csillag halála	123
9. Egy hónapos özvegy	136
10. Lehetetlen feketeség	149
11. Élet a Földön	158
12. A Concordi Özvegyek	175
13. A csillagok mint igazgyöngyök	189
14. Szikrák	200
15. Kövek a vízben	213
16. Csillagernyő	226

17. Véletlen találkozások	245
18. Tisztánlátás	259
19. A zsenialitás sugarai	267
20. Végjelentés	288
21. A keresés folytatódik	309
Köszönetnyilvánítás	315
A szerzőről	317
Jegyzetek	319

SZERZŐI JEGYZET

Ez a mű nem a képzelet szüleménye. Amennyire csak elő tudom hívni a történeteket az emlékezetemből, minden, ami itt következik, igaz. Ahol tudtam, a tényeket másodlagos forrásokból is ellenőriztem. Néhány nevet megváltoztattam, hogy védjem bizonyos személyek kilétét.

Nem minden bolygónak van csillaga. Sőt, vannak bolygók, amelyek egyik naprendszerhez sem tartoznak. Teljesen egyedül vannak. „Magányos” bolygóknak hívjuk őket.

Lévén, hogy nem csillagok foglyai, a magányos bolygók nincsenek egy ponthoz láncolva a világűrben. Nem keringenek egy központ körül. A magányos bolygók szabadon vándorolnak, sodródhatnak a végtelen világűr óceánján. Nem fürdőznek csillaguk fényében vagy melegében. Egyetlen ilyen bolygót ismerünk, a PSO J318.5-22-t – e pillanatban is odafent van, kormány nélküli hajóként kóborol a galaxisban örökös sötétségbe burkolózva. Állandó, vihar söpörte felszínén valószínűleg eső is hullik, de az nem vízből áll. A PSO J318.5-22 fekete fellegeiből inkább olvadt vas hullik alá.

Nehéz elképzelni egy olyan bolygót, ahol a sötétségben folyékony fémeső hullik, de ezek a magányos bolygók mégsem tudományos-fantasztikus képzelgések. Nem elképzeltük vagy megálmodtuk őket. Hozzám hasonló asztrofizikusok találtak rájuk. Létező helyek a csillagtérképen. Sok ezer milliárd hagyományos exobolygó – nem a Nap, hanem egy távoli csillag körül keringő bolygó – létezhet csak a Tejútrendszeren belül, amelyek galaxisunk több száz milliárd csillagának valamelyike körül keringenek. Ám ebben, a szinte végtelenül tökéletes rendezettségben, a vonzásokkal és taszításokkal teli ürességben ott vannak az elveszett, magányos bolygók is. A PSO J318.5-22 ugyanolyan valós, mint a Föld.

Voltak olyan napok, amikor felébredve nemigen láttam a különbséget az ott és az itt között.

Egy reggel csak a fiaim nevetése vett rá, hogy kimásszak a takaró alól. Max nyolcéves volt, Alex hat. Az ablakon bámultak kifelé, az arcukon gyermeki öröm ragyogott. Derűs, januári hétvége volt, és az éjszaka vékony hólepel hullott. Végre valami jó! Elmehettünk szánkózni, ami a családunk egyik kedvenc sportja volt. A gyors reggeli után Max és Alex belebújtak a vízálló kezeslábasaikba, műanyag szánkóikat az autóba gyömösöltük, és rövid idő alatt felértünk a Nashawtuc Hill tetejére.

A domb igen népszerű hely a massachusettsi Concordban. Meredek oldala miatt elég gyors ahhoz, hogy még a felnőttek számára is izgalmas legyen. Néha nagyon sokan vannak ott, de azon a reggelen nem így volt. A hó igazából nem is volt elég a szánkózáshoz, itt is, ott is kikandikált alóla a fű és a magasabb gazok szára. De a fiúk kedvéért igyekeztem úgy tenni, mintha a szánkózás ennek ellenére jó móka lenne. Én magam sem hittem azonban így. Egész életemet a sötétben megbúvó fények keresésével töltöttem, de most csak az őket körülvevő feketeséget láttam. De ha már vetjük a fáradságot, hogy feljövünk a dombtetőre, a fiúk akár meg is próbálkozhattak azzal, hogy lecsússzanak az aljáig.

Két másik nő is álldogált odafent, két anya, akik beszélgettek egymással, és nevetgéltek, miközben a gyerekeik játszottak. Gyönyörűek voltak, éppen eléggé kisminkelték magukat ahhoz, hogy előntsön a neheztelés. Hidegen néztem rájuk. Az járt a fejemben: *Ugyan kinek jut eszébe vasárnap reggel, felkelés után rögtön így kímázolni magát?* Úgy néztek ki, mintha egy, a boldogságot népszerűsítő brosúra fotóján szereplnének.

Max elég nagy volt ahhoz, hogy lejusson a domb aljáig. Még ha neki is ment a gyomoknak, elegendő tömege és sebessége volt ahhoz, hogy átgázoljon rajtuk. Alexnek viszont már nem volt ilyen

szerencséje a fizikával. Folyton elakadt. Néhányszor azért megpróbált lecsúszni, de végül feladta. És az már végképp túl sok volt neki, hogy látta a bátyját végigsiklani a lejtőn. Csak ült ott duzzogva, a domboldal kellős közepén. Keresztbe is feküdt a lejtőn, és nem volt hajlandó elmozdulni onnan. Ha ő nem érezhette jól magát, más se tegye.

Az egyik nő odakiáltott nekem, hogy nem tudnám-e arrébb küldeni. Útban volt, és attól tartottak, hogy megsérülhet. Nyilvánvaló volt az én számomra is, miért kellene odább tenni, ugyanakkor teljesen kimerültem, a nagyszerű tervem porrá omlott. Semmi kedvem sem volt utasításokat elfogadni egy hozzá hasonló valakitől, aki ennyire csinos. Igazából senkitől sem volt kedvem utasításokat elfogadni. Csak bámultam rá, és megráztam a fejemet.

Újra megkérdezte.

– Nem – feleltem. – Van egy kis gondja.

A nő elmosolyodott, talán még nevetett is egy kicsit.

– Oh, rendben – mondta. – Úgy értem, csak arról van...

Ügyet sem vetettem rá.

– Csak arról van szó, hogy a domb...

– Van egy kis gondja! A férjem meghalt!

Amikor a gyász csúf karmai közt vergődsz, a legtöbben menekülnek tőled. Senki sem tudja, mit mondjon neked, vagy hogyan viselkedjen a jelenlétedben. Mindenkit megrémít az, amit képviselsz, és azt hiszem, bizonyos tekintetben pontosan ezt is akarod. A mások által tartott távolság a tisztelet jele: a gyászod miatt nagy ívben elkerülnek. Idővel szinte függővé válsz attól, hogy mások mozgását befolyásolhatod, a bánatod egyfajta szupererő lesz, a szomorúságod a legkülönlegesebb vonásod. Igen, vágysz arra, hogy teret adjanak neked.

Arra számítottam, hogy az a nő a dombon megdöbben majd. Azt hittem, hátra fog hőkölni. De ő valami egészen furcsát tett. Elmosolyodott, és felcsillant a szeme. Mintha melegséget árasztó kemencévé változott volna át.

– Az enyém is – mondta.

Ez mellbe vágott. Azt hiszem, megkérdeztem, mennyi ideje özvegy.

– Öt éve – felelte. Nálam még csak hat hónap telt el. *Elfelejtette már, milyen ez, gondoltam. Hogy merészel nevetni rajtam?*

Szinte ellenállhatatlan késztetés árasztott el, hogy elfussak, hogy visszatérjek az agyamba, és hagyjam tovább záporozni magamra az olvadt vasat, de Max továbbra is jól érezte magát a dombon. Akkor jössz rá, mennyire egyedül vagy, amikor így, két késztetés közt vergődsz. Egy megoldhatatlan problémára kell megoldást találnod. Végül úgy döntöttem, hogy hazamegyünk Alex iPadjéért, azután visszatérünk. Alex így elüldögélhet az autóban, és játszhat, Max pedig szánkózhat. És mire visszaérünk, addigra remélhetőleg már elmegy az a másik özvegy.

De még mindig ott állt, amikor visszatértünk. A legjobb körülmények között sem volt könnyű számomra kezelni a gyönyörű új emberekkel való találkozást, és a mostani körülményeim igen távol álltak az ideálistól. Sejtelmem sem volt róla, mit tegyek. Megpróbáltam jó messzire állni tőle, hogy annál is taszítóbb legyek, mint amilyennek magamat éreztem. De hiába, mert elindult felém. Halálra rémültem. Hát nem látja a nyakamban lógó táblát? Nem érti, hogy engem békén kell hagyni? Ez alkalommal azonban egy kicsit másként közelített. A mozdulatai megfontoltak voltak, mintha nem akart volna elijeszteni. Továbbra is mosolygott, csak már nem annyira szélesen.

Egy papír volt a kezében, amelyre felírta a nevét – *Melissa* – és a telefonszámát. Azt mondta, van Concordban egy csoport, amely hozzánk hasonló korú özvegyasszonyokból áll. Úgy beszélt róluk, mintha valamiféle hátborzongató akrobatatársulat lettek volna, mintha a nevüket nagybetűkkel kellett volna írni: a Concordi Özvegyek. Mint mondta, ők öten most találkoztak először, hogy segítsenek egymásnak életük új valóságában, új szerepük, a hátrahagyottság feldolgozásában. A következő találkozóra nekem is el

kellene mennem, javasolta. Még egyszer rám villantotta kedves mosolyát, azután visszasétált a barátnőjéhez.

Velem már hatan lennének. Ott, a dombtetőn állva elkezdtem valószínűséget számolgatni. Ilyen sok fiatal özvegyasszony egy enyhyire kicsi városban – Concord lakossága a húszezer főt sem éri el – roppant valószínűtlennek tűnt. A véleményemnek hangot is adtam.

– Ez statisztikailag lehetetlen – közöltem Melissával. De azután eszembe jutott az előző nyár, amikor felhívtam Max és Alex táborát, hogy tájékoztassam az igazgatót: az apjuk haldoklik. Az igazgató azt felelte, hogy nem lesz gond.

– Már hozzá vagyunk szokva – tette hozzá. Ez akkor eléggé megdöbentett, de most megértettem. Concordban aránytalanul sok az apátlan, félig magányos gyermek.

Melissa számát a kabátzsebemben tartottam. Mindennap elővettem és megnéztem, hogy biztos legyen a valóságosságában. Rettegtem attól, hogy elveszítem, ugyanakkor túlságosan féltem felhívni. Soha életemben nem találkoztam olyasvalakivel, aki hozzám hasonlít, akkor miért éppen most tenném, amikor még inkább kívülálló lettem? Nem akartam megtudni, hogy a többi özvegy mégsem hasonlít hozzám. Hónapokkal korábban felhívtam egy, a helyi újságban látott, özvegycsoportot hirdető számot, de a telefon felvevő nő azzal utasított el, hogy a csoport idős özvegyasszonyoknak van, nem fiataloknak. A szavai hatására úgy éreztem magam, mint valami szörnyszülött. Ennyi bánat közepette nehéz elképzelni, hogy van a világon bárki is, aki tudja, hogyan érzel. Ám a kisvárosomban valahogy mégiscsak volt egy aprócska női hadsereg, amelynek tagjai pontosan tudták, mit élek át, mivel ők maguk is pontosan azt élték át. Valahányszor előhúztam a zsebemből azt a papírfecnit, úgy éreztem, hogy az utolsó meggyújtatlan gyufaszálat tartom a kezemben egy dühöngő vihar közepén.

Majdnem egy hét telt el, mire összeszedtem a bátorságomat, és felhívtam Melissát. A papír addigra rongyosra kopott.

A telefon kicsengett. Melissa vette fel. Megkérdezte, hogy vagyok. Jó ideje már szinte senki sem merte ezt megkérdezni tőlem, és nem is tudtam, mit feleljek.

– Jól – nyögtem ki. – Nem jól.

Melissa elmondta, hogy a Concordi Özvegyek nemsokára újra találkoznak, és megkérdezte, volna-e kedvem elmenni.

– Igen – feleltem. – Nagyon is. Mikor lesz az összejövetel?

Néhány pillanatnyi csend következett.

– Valentin-napkor.